

ALAP- vetés



Az Árpádföldi Református Egyházközség lapja

„Más alapot senki sem vethet a meglévőn kívül, amely a Jézus Krisztus.” (1Kor 3,11)

Megállni. Felismerni. Hallgatni. Befogadni

Nyikos András

Jézus mondja: „Aki tehát hallja tőlem ezeket a beszédeket, és cselekszi azokat, hasonló a bölcs emberhez, aki kösziklára építette a házát. És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, tomboltak a szelek, és nekirontottak annak a háznak, de nem dőlt össze, mert kösziklára volt alapozva. Aki pedig hallja tőlem ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, hasonló a bolond emberhez, aki homokra építette a házát. És ömlött a zápor, és jöttek az árvizek, tomboltak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és az összedőlt, és teljesen elpusztult.” (Máté 7,24-27)

Történt néhány évvel ezelőtt, hogy egyik reggel egy férfi megállt egy Washington DC-i metróállomáson és hegedülni kezdett. Hat Bach-darabot játszott összesen negyvenöt percen keresztül. Ezalatt az idő alatt több mint ezer ember fordult meg az állomáson, legtöbbször a munkahelyükre igyekeztek a csúcsforgalomban.

A 45 perces előadás alatt csak 6 ember állt meg zenét hallgatni. Nagyjából 20-an adtak pénzt, de közben le sem lassítottak. Legjobban egy hároméves kislány figyelt fel a zenére. Anyukája kézen fogva vezette, de a fiú megállt a hegedűst nézni. Nemsokára az anyuka továbbhúzta, de a kislány közben végig hátrafelé kukucskált. Ugyanez más gyerekekkel is megtörtént, kivétel nélkül mindegyik szülő továbbvezette őket. Összesen 32 \$ gyűlt össze. Amikor vége lett a zenének, és elcsendesedett az állomás, senki sem vette észre a válto-



KÖSZÖNTŐ

zást. Senki sem tapsolt, senki sem gratulált.

A járókelők nem tudták, hogy a világ egyik leghíresebb hegedűművésze, Joshua Bell játszott a zenetörténelem legnehezebb darabjait 3,5 millió dollár értékű Stradivariján. Két nappal a metróállomásbeli előadás előtt egy teltházas bostoni színházban lépett fel, ahol a jegyek átlagosan \$100-ba kerültek.

Joshua Bell álruhás metróbeli fellépését szociológiai kísérletként a Washington Post szervezte. Azt vizsgálták, hogy egy hétköznapi környezetben egy alkalmatlan időpontban vajon felismerjük-e a szépséget, megállunk-e hogy befogadjuk, és értékeljük-e a tehetséget egy váratlan helyzetben.

A kísérlet eredményének egyik lehetséges következtetése: ha nincs időnk arra, hogy megálljunk és hallgassuk a világ egyik legjobb zenészét a zenetörténelem legvirtuózabb darabjait játszani, vajon mi minden más mellett megyünk el észrevétlenül ugyanígy nap mint nap? – szól a szöveg. *(Forrás: internet)*

Történt 2000 évvel ezelőtt, hogy egy Joshua, Jehósua, Jézus nevű férfi jött el ebbe a világba, hogy az Isten országát, az üdvösséget hirdesse az embereknek. Összesen 3 évig végezte nyilvánosan ezt a szolgálatát. Ezalatt sokan megálltak, hogy hallgassák Őt, de a legtöbben továbbmentek anélkül, hogy igazán megváltozott volna az életük. És még kevesebben voltak, akik felismerték, hogy Ő az Isten Fia, a Világmindenség Teremtője és Ura, Aki azt hozta el, azt tudja kínálni, amire mindannyian vágyunk: azt az életet, amit érdemes élni, amiért bármennyi pénzt megadnánk, csak hogy a miénk legyen.

Őt is a gyerekek értették a leginkább, ezért példaként állította őket a nagy és okos felnőttek elé: aki nem úgy fogadja, olyan bizalommal az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen nem megy be abba.

Jézus nem szociológiai kísérletet végzett. De az Ő története, szolgálata, élete, halála és feltámadása is kérdez bennünket: vajon a hétköznapi rohanásban észreveszünk-e Isten jelenlétét? Megállunk-e, hogy befogadjuk, beengedjük az életünkbe Őt? Felismerjük-e, hogy Jézus Krisztus az ma is, Aki fel tud emelni, meg tud

erősíteni, meg tud tisztítani, ha figyelünk Rá? Hogy aztán másként menjünk tovább.

Vajon nem megyünk-e el észrevétlenül Mellette ugyanígy nap mint nap?

(Elhangzott a szept. 15-i tanévnyitó istentisztelet igehirdetésében.)



Ezt a rovatot valamennyi eddig megjelent lapszámunk tartalmazta. Részletesen felsoroltuk a lehetőségeket időpontokkal, hogy előre lehessen tervezni, időpontokat szabadbá tenni. Tapasztalatunk szerint lapolvasó testvéreink ezt a rovatot talán átfutották a szemükkel, de fontosnak nem tarthatták, úgy gondolták: nem nekem szól... Vasárnap ott vagyok a templomban, ez is nagy áldozat az időmből...

Ezekben a hetekben a Krónikák 2.könyvét olvassuk, és nagyon elgondolkodtatott a 29,3 vers: „(Ezékiás) Uralkodása első évének első hónapjában kinyitatta az Úr házána ajtajait...” Mert, hogy az elődei bezárták, eloltották a mécseseket, nem mutattak be áldozatokat (29,7 szerint).

Milyen szomorú egy bezárt, sötét, használaton kívüli templom!

Pál apostol azt kérdezi: „Nem tudjátok, hogy ti az élő Isten temploma vagytok...?” (1Kor 3,16)

Milyen a mi „templomunk” - szívünk: bezártuk, eloltottuk a világosságot, nincs több áldozat, szolgál-
lat? Elzárkóztunk Isten elől, nehogy „megzavarjon” minket Igéjével, mindent betöltő jelenlétével?

Milyen jó, hogy Urunk nem zárkózik el, Ő kitárt karral, nyitott szívvel, türelmesen vár! Várja, hogy
végre mi is kitárjuk szívünket, beengedjük Őt, hogy elfoglalja méltó helyét.

Ezékiás trónra kerülése utáni első dolga volt kinyitlatni az ajtókat, nem volt fontosabb, előbbrevaló
tennivalója. Vizsgáljuk meg sürgős, halaszthatatlan hitt dolgainkat, - nem mindennél fontosabb az
„ajtók kinyitása”?

Ezúttal is hívjuk, várjuk Testvéreinket elkövetkező alkalmainkra, melyeket a teremben lévő hirdető-
táblán is folyamatosan jelölünk havonkénti naptáron. Hétközi alkalmaink – mindenkinek – a keddi és
pénteki bibliaóra, de további lehetőség igehallgatásra ifiknek a péntek esti összejövetel, kisgyermek-
eknek a havonta tartott baba-mama kör, házaspároknak szintén havonta tartott házaskör.

Október 25-27 között Galyatetőre mennek nyári hittantáborunk nagycsoportos résztvevői az ifikkel.

Október 31-én Reformációra emlékező istentiszteletet tartunk.

November 3-án különösen a nemrég elhunytak hozzátartozóit
(is) várjuk a Gyászolók istentiszteletére.

November 30-án adventi koszorú készítésére hívjuk a
Testvéreket gyermekeikkel, unokáikkal.

Decembri ünnepi alkalmainkról következő lapszámunk-
ban lesz tájékoztatás.

**Szeretettel hívunk és várunk minden Test-
vért gyülekezeti alkalmainkra!**



Gyere utánam! És légy példa! - hittantábor 2019.

Váradí Ildikó

Gyere utánam! Ez a molinó várta a gyerekeket a templom bejárata felett idei hittantáborunk első napján. Gyere utánam, hívta Jézus a gyerekeket, de nem csak őket, hanem a szolgáló felnőtteket, az ifjket, mindannyiunkat.

Hittanhetünk ígében az 1Tim 4,12-ben Pál apostol arra hívja Timóteust, hogy legyen példa a beszédben, a magaviseletben, a szeretetben, a hitben és a tisztaságban.

A táborban 44 gyerek figyelhetett – nap, mint nap - Pál apostol és Timóteus jeleneteire, hogy utána együtt beszélgessenek az Ige alapján, együtt kézműveskedjenek, játszanak és nem utolsó sorban együtt énekeljenek.

Minden reggel és délután az énekszótól zengő templom szinte vonzotta a szülőket, akik jöttek és beültek a padsorokba. Volt, aki énekelt, volt, aki csak hálatelt szívvel hallgatta, ahogy közösen dicsőíthettük Istenünket.

Hálát adunk Istennek ezért az öt napért, hogy érezhettük az Ő jelenlétét: a gyerekek mosolyában, az éneklésükben, a csoportbeszélgetésekben, a szülői könnyecseppekben, mindannyiunk szívében.

Köszönjük mindenkinek, aki szolgálóként segített, aki süteményeket sütött, vagy imádságos szívvel gondolt a táborra.

Nekik és a gyülekezet teljes közösségének ajánljuk szeretettel ezt a pár képet ízelítőül.

„...légy példája a hívőknek beszédben, magaviseletben, szeretetben, hitben, tiszta életben.” 1Tim 4,12



BESZÁMOLÓ



Mitől csendes a gyülekezeti csendeshét?

Váradi Ildikó

Hát semmiképpen sem attól, hogy csendben maradunk. Hiszen sok család, még több kis és nagy gyermeke segít abban, hogy a csendeshét helyszínét betöltse az egészséges zivaj, az énekszó és gitár, a foci, a pingpong és szurkolók hangja.

De mégis csendes, mert kiszakadhatunk a hétköznapi rohanó világából, van időnk a testvérekkel együtt gondolkodni, beszélgetni az Igéről. Ilyenkor van idő egymásra is, mélyebb beszélgetésekre, családi kikapcsolódásra, közös játéokra, kirándulásra.

Minden csendeshét hasonló és egyben különböző is. Hasonló, mert együtt lehetünk, távol a nagyváros zajától, de kézzelfoghatóan közelebb Isten Igé-

BESZÁMOLÓ

jéhez.

És minden évben más is. Idén elhagytuk az elmúlt években megszokott Mályit és új helyszínt fedezhettünk fel Sarudon. Közel a Tisza-tóhoz, nagy, biztonságos, szépen gondozott területen, sok-sok biciklivel, amit ki is használtunk, amikor Poroszlóra kerekeztünk át, az elmaradhatatlan pingpongasztalokkal és a sok-sok páros, vagy kis csoportok beszélgetéseinek helyet adó szaletlikkel.

És különböző volt azért is, mert idén a Hegyi Beszéd (Mt 5) egyes szakaszain gondolkodhattunk el: Mit tudunk megérteni belőle ma, hogyan szólnak hozzánk a Hegyi beszéd egyes szakaszai? Talán jó lenne a nyáron megfogalmazott kérdésekre a válaszokat egész évben szem előtt tartanunk: Kik is az igazán boldogok? Mi a tanítványok szerepe? Harag és ellenségszeretet – létezhet-e így, hogyan? A házasság védelme és az igazmondás. Mind-mind az életünk mindennapjaiban előkerülő kérdések...

És az útravaló is, amit a csendeshetünkön kaptunk egész évben, minden egyes napunkra vonatkozik:

Keressétek először Isten országát... (Máté 6,33.)



Az édesanya megcsókolta leánya homlokát, betakargatta és jó éjszakát kívánt. Luca sóhajtott: „Már megint nem mesélt anyu, biztosan fáradt. Apa meg a számítógépet veri, dolgozik. Ő sem fog mesélni. Olyan sötét van, nem lehetek róla, félek! Egyedül vagyok. Mit is mondott nagyi? Soha sem vagy egyedül, imádkozz, a saját szavaidat mondd el, mit szeretnél, mitől félsz.”

Na, jó, – gondolta Luca – próbáljuk ki!

„Istenem! A nagyi szerint Te mindig itt vagy, és a nagyi meg nálad van, hát nézd! Félek a sötétben. Lennél szíves őrizni engem? Küldjél még legalább három angyalt is! Az öcsémnek egy is elég lesz! Azt szeretném még, hogy anyu és apu többet játszanak velem. Tudom, hogy apu sokat dolgozik, és anyu is, s estére elfáradnak. De néha-néha délutánonként egy társasjáték velük olyan jó lenne! Vagy a kertben labdázni együtt velük, milyen mulatságos volna! Kérlek, Istenem, segíts ebben! Annyira de annyira szeretem őket! Álmos vagyok, jó éjszakát Neked, és nagyinak is!”

- Mit suttog ez a gyerek? – kérdezte apa.

Az anya válaszolt rá: - Imádkozik. Anyám tanította rá.

- No, persze, az anyád...

- Luca értünk is imádkozik...

- Tudom, hallottam..., bemegyek hozzá.

Luca már aludt, az apa csak nézte, és a szíve átmelegedett. -Ezentúl minden másképp lesz- gondolta.

Kiment a feleségéhez. A gépe tetejét lehajtotta.

- Gyere, kedvesem, feküdjünk le mi is. Fáradtnak látszol.

Egymás kezét fogva
mentek a szobájukba,
úgy, mint régen...



A nyár számomra egy több mint egy éves történet lezárását jelentette, Istennek hála pozitív eredménnyel.

Tavaly nyár elején találtam egy csomót a combhajlatomban. Végig jártam az SZTK- kanosszát, és az lett az eredmény, hogy nem valószínű, hogy gond lenne, de azért nem ott van a helye, tehát vagy vizsgálgatjuk évente vagy műtét.

Nagyon nem akartam kés alá feküdni, szóval a sebészetre úgy mentem be, hogy belőlem nem kapnak egy falatot se! Egy fiatal, nagyon objektív orvos hosszan vizsgált, és azt mondta, hogy az én döntésem, de nem jó, hogy ott van, az meg végképp nem jó, hogy nem fáj (aminek pedig én úgy örültem.)

Hirtelen mintha valami megkongatta volna a vészharangot, előzetes elhatározásom ellenére azt mondtam, hogy vágjuk ki. Tudom, hogy mindenki szidja a kórházakat, de nekem egy szavam nem lehetett. Nővérek, orvosok figyelmesek voltak, minden rendben volt, igaz, egyik nap bementem, műtét, másnap délelőtt kijöttem. Majd következett egy két hónapos várakozás a leletre.

Novemberre derült ki, hogy első stádiumú, lassú aktivitású nyirokmirigy rákom van, ami kezelhető, ha kell kezelni, de az is lehet, hogy nem kell. Ez megütött egy kicsit, összekulcsoltam a kezem, és azt kértem az Úrtól, hogy segítsen kilábalnom, ne legyen semmi gond, de mint pár éve minden imában elhangzott kérésemkor most is azzal fejeztem be, hogy mindegy, én mit kérek, legyen meg a Te akaratod.

A következő három hónapban ismét vizsgálatok következtek, (a csont biopsziát kihagytam volna...) és megállapították, hogy nincs elterjedve és nincs áttét, de van pár megnagyobbodott rákos nyirokmirigyem ott, ahonnan a nagyot kiszedték, és kemoterápiát kell kapnom.

Március elejétől július végéig négyhetente három napra befeküdtem a kórházba, és naponta kaptam infúzióban kétféle anyagot. Itt megint megemlíteném, hogy lehet, hogy más osztályokon komoly személyzeti gondok vannak, de az onkológián kedves, csengetésre rögtön érkező nővérek voltak, jó humorral, ha kell együttérző szavakkal. Az orvos min-



den nap jött (nem csak a vizit alkalmával) érdeklődve a mellékhatások iránt, ha kellett, kaptam plusz gyógyszert. A gyógyszerész, aki az anyagot keverte, szintén minden alkalommal jött, és érdeklődött az állapotomról. Mellesleg kényelmes ágyam volt, számomra ehető volt az étel és elég is, mivel feküdtem egész nap. Első alkalommal bejött hozzám a pszichológus, tudni szeretne volna, hogy dolgozom fel a betegségem, nem szorongok-e. Mondtam, hogy hívó vagyok, Isten kezében, szóval ahogy lesz úgy lesz jó. Egy kicsit pislogott, majd megkérdezte, hogy szoktam feldolgozni, ha problémám van. Hívó vagyok, mondtam ismét, imádkozom. Zavartan pislantott párat, majd azt mondta, hogy az olyasmi mint a meditáció... Eltelt a hat kezelés, jól reagáltam rá, minimális mellékhatással. Már csak az utolsó kontroll volt hátra, ami teljes remissziót, azaz tünetmentességet állapított meg. Letettem a problémám a kereszt alá, és az Úr levette rólam a rettegést, félelmet, és akarata szerint túl vagyok ezen a hullámvölgyön.

Hálás szívvel köszönöm.

Ideje van az olvasásnak

Takács Katalin

Jézus másként

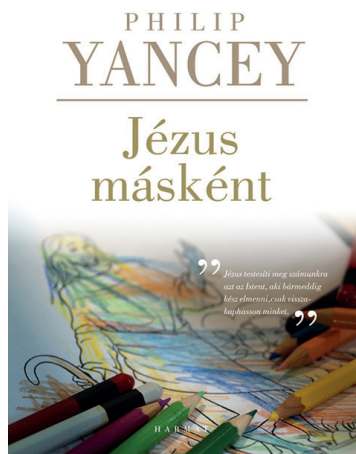
Yancey, Philip, Harmat, 2018.

A szerző arra az általa feltett kérdésre keresi a választ, hogyan lehetne másképpen beszélni Istenről, mint nem tagadás-sal (halhatatlan, láthatatlan).

Könyvében a „valóságos” Jézusnak ered a nyomába, aki meggyőződése szerint egymagában korrigálja az Istenről alkotott összes téves elképzelésünket.

Vizsgálódása során elképze-li, hogy személyesen is tanúja a Galileában és Júdeában kibontakozó rendkívüli eseményeknek. Fűr-készi Jézus születésének történetét, tanításait, csodáit, ellenségeit és követőit.

„Jézus testesíti meg számunkra azt az Istent, aki bármennyig is készen áll arra, hogy visszafogadja minket.”



KÖNYVÁJÁNLÓ

Áron

Gyülekezetünk egyik legifjabb tagját, Dobos Áront szülei (Orsi és Péter) hozták gyülekezeti közösségünkbe július 21-én azzal a szándékkal, hogy hitükről vallást téve Isten előtt megkereszteltessék őt.

Kicsivel előbb ezek a gyönyörű kék szemek velünk jöttek a csendesétre, ahol már megkezdtek hódító útjukat :).

Isten hozott, Áron!

(Minden kedves olvasónktól szívesen fogadunk ilyesmi, közösségünket érintő alkalmakról képeket, egy-egy sort.)



Emlékezzünk

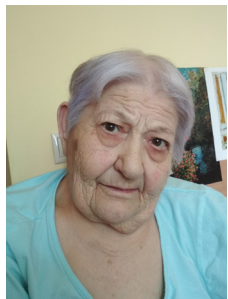
Reményiné Baló Gyöngyi

„...könyvedben minden meg van írva, a napok is, amelyeket nekem szántál...” Zsolt 139,16



Ezen a nyáron négy idősebb testvérünk költözött a Mennyei Hazába. Nagyon hiányzik vasárnaponként kedves arcuk, személyiségük - most ezúton felidézzük őket.

Szabó Tibor angol-orsz szakos tanár volt, majd nyugdíjazása után főleg képeslapgyűjtő szenvedélyének, meg persze családjának, unokáinak élt. Hűséges gyülekezeti tagunk volt, kicsit büszkén mondta néha, hogy vasárnaponként talán kétszer maradt el a templomból – mikor vidékre utazott -, amúgy minden istentiszteleten szokott helyén ült, mindig közöttünk volt. Sokat beszélgettünk tanári élményeiről, utazásairól és hűséggel megélt hitéről. Sok év után kiújuló betegségét türelmes reménységgel viselte, várta a gyógyulást, de életének Ura hazahívta.



Kis Pálné Lidi néni életét, gondolatait a gyülekezeti újságunk 7. számából ismerhettük meg, ahol egyik szerkesztőnk kérdezte és meséltette. Néhány éve már nem járt közénk, mert a

Schweitzer Otthon lakója volt attól kezdve, hogy mozgásképtelenné vált betegsége következtében. Rendszeresen látogatta őt gyülekezetünk lelkesze és néhány tagja, mindig érdeklődéssel hallgatta a velünk-nálunk történeteket. Egyre nehezebben viselte tehetetlenségét, várta már a Hazahívó szót.



Kovács Lajosné Éva néni gyülekezetünk hűséges szolgáló tagja volt, mindnyájan ismerhettük, szerethettük. Életéről az Alapvetés újságunk 3. számában vallott részletesebben. Élete és hite egyet jelentett számára, hiszen minden szavát, cselekedetét átszötte a gyermekkorától hallott-olvasott Ige, Isten útmutatása. Szolgáló életére gyülekezetünkön kívüli sok testvérünk is emlékezhet. Ameddig ereje volt, akinek csak tudott, segített, kinek sütés-főzéssel, kinek szép ruhák varrásával, kinek hurka-, kolbásztöltéssel. Derűs arca, mosolya, konyhasztalánál folytatott megnyugtató beszélgetések, tanácsai maradandó emlékként maradnak szívünkben.

Rácz Gáborné Erzsike a férje templomunkban történt búcsúztatása után csatlakozott gyülekezetünkhöz. Kerekesszékekben, kísérvél vagy Gyula és Attila váltott szolgálatából autóval tudott csak közénk jönni. Éveken át hordozott súlyos betegségét derűs hittel élte meg. Kórházi tartózkodásainál türelmes, hálás szeretete élete Uráról szóló bizonyásgtétele volt a szobatársak és ápolók felé. Rövid ideig ismerhettük, de mély nyomot hagyott bennünk a nehéz körülmények között és ellenére megélt hite, Isten iránti hálás szeretete.

Testvéreink búcsúztatása egy-egy istentisztelet volt valójában, hiszen mindegyikük hívő szívvel hallhatta Jézus szavait:

*„Én vagyok a feltámadás és az élet: aki hisz énbenem,
ha meghal is, él.
És aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal.”
Jn 11,25.26*



Reményik Sándor: Csendes csodák

Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Sodomát.
A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.

Tedd a kezedet a szívedre
Hallgasd, figyeld, hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?

Nézz a sötétkék végtelenbe,
Nézd a kis ezüstpontokat:
Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feléjük szárnyat bontogat?

Nézd, árnyékod hogy fut előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled.
Nem csoda ez? - s hogy tükröződni
Látod a vízben az eget?

Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópelyhek az örömek,
Szitáló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövök.

Elérhetőségeink:

Cím: 1162 Budapest,
Menyhért u. 42.
email: gyulekezet@arpadfoldiref.hu
telefon: +3630/483-4638
Nyikos András lelkipásztor

Rendszeres alkalmaink:

Istentisztelet: vasárnap 10:00 óra
Istentisztelet úrvacsorával: hónap első vasárnapja 10:00 óra
Gyermek istentisztelet 3-7 éveseknek: vasárnap 10:00 óra
Gyermek istentisztelet 8 éves kortól: vasárnap 10:00 óra

Bibliaóra: kedd 18:00 óra
Bibliaóra: péntek 14:30 óra
Ifjúsági óra: péntek 18:00 óra

Áldás, békeség!